

KONGERNES MARCH

BOG #2 | TROLDMANDENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice

Kongernes March

Аннотация

”TROLDMANGENS RING besidder alle de ingredienser, der skaber en øjeblikkelig succes; komplot, modkomplot, mystik, tapre riddere, blomtrende forhold profuld af knuste hjerter, bedrag og forræderi. Den vil underholde dig i timevis – uanset alder. Bogen anbefales at stå permanent på hylden hos alle fantasy læsere.”--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

KONGERNES MARCH tager os et skridt videre på Thors episke rejse ind i manddom, da han begynder at opdage, hvem han er, hvilke kræfter han har, og da han begiver sig ud for at blive kriger. Efter Thor undslipper fangekældereren, finder han ud af, at der har været endnu et mordforsøg på Kong MacGil. Da MacGil dør, bryder kongeriget ud i kaos. Mens alle kappes om tronen, vimler det i Kongens Hof med familiedramaer, magtkampe, jalousi, ambitioner, uroligheder og forræderi. En arving skal vælges mellem børnene, og det ældgamle Skæbne Sværd får igen en chance for at blive løftet på ny. Men alt dette kan blive vendt på hovedet – mordvåbnet bliver fundet, og løkken strammes for at finde kongemorderen. På samme tid står MacGil klanen overfor en anden trussel – McClouds, som gør klar til angribe indenfor Ringen. Thor kæmper for at vinde Gwendolyns kærlighed tilbage, men måske er der ikke tid nok: han får besked på at pakke sine ting, at forberede sig med sine våbenbrødre til De Hundrede – hundrede dage i helvede, som medlemmer af Legionen

skal overleve. For at blive til mænd, skal Legionen krydse Kløften, forlade Ringens beskyttede sfære, ind i Vildmarken, sætte sejl over det Tartuvianske Hav til Tågeøerne, som har ry for at være beskyttet af en drage. Lykkes det dem at komme tilbage? Vil Ringen overleve deres fravær? Og vil Thor endelig opdage hemmeligheden om sin skæbne?

KONGERNES MARCH er en fantastisk fortælling om venskab og kærlighed, rivaler og bejlere, riddere og drager, intriger og politik, overgangen til de voksnes rækker, knuste hjerter, bedrag, ambitioner og forræderi. Det er en historie om ære og mod, skæbne og magi. Det er fantasy, der tager os ind i en verden, vi aldrig vil glemme. Den vil appellere til alle aldre og køn

Bøgerne #2--#13 i serien er tilgængelige nu!

Содержание

КАПИТЕЛ ЕТ	12
КАПИТЕЛ ТО	19
КАПИТЕЛ ТРЕ	28
КАПИТЕЛ ФИРЕ	36
КАПИТЕЛ ФЕМ	45
КАПИТЕЛ СЕКС	54
Конец ознакомительного фрагмента.	63

KONGERNES MARCH

(BOG #2 I SERIEN OM TROLDMANDENS RING)

MORGAN RICE

Om Morgan Rice

Morgan Rice er den bedst sælgende forfatter og avisen USA Today's bedst sælgende forfatter til den episke fantasyserie TROLDMANDENS RING, der består af sytten bøger, forfatter af bestseller-serien VAMPYRDAGBØGERNE der består af elleve bøger (med flere på vej), forfatter til bestseller-serien OVERLEVELSESTRIOLOGIEN, en post-apokalyptisk thriller, der består af to bøger (med flere på vej), og forfatter til den nye episke fantasyserie KONGER OG TROLDMÆND, der består af seks bøger. Morgans bøger er tilgængelige i lyd- og bogformat, og er oversat til mere end 25 sprog.

FORANDRET (bog #1 i VAMPYRDAGBØGERNE), FØRSTE ARENA (bog #1 i OVERLEVELSESTRIOLOGIEN), HELTENES FÆRD (bog #1 i TROLDMANDENS RING) og TITEL (bog #1 i TITEL) er alle tilgængelige som gratis download!

Morgan elsker at høre fra jer. Så du er velkommen til at besøge hjemmesiden www.morganricebooks.com og blive skrevet på e-mail-listen, modtage en gratis bog, modtage gratis giveaways, downloade den gratis app, få de seneste eksklusive nyheder, følge med på Facebook og Twitter, og hold kontakten!

Udvalgte anmeldelser om Morgan Rice

”TROLDMANGENS RING besidder alle ingredienserne, der skaber en øjeblikkelig succes; komplot, modkomplot, mystik, tapre riddere, blomtrende forhold profuld af knuste hjerter, bedrag og forræderi. Den vil underholde dig i timevis – uanset alder. Bogen anbefales at stå permanent på hylden hos alle fantasylæsere.”

—Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

”[En] underholdende, fantastisk fantasy.”

—Kirkus Reviews

”Begyndelsen på noget ganske særligt.”

—San Francisco Book Review

”Fyldt med action... Rices forfatterskab er solidt og forudsætningen spændende.”

—Publishers Weekly

”En livlig fantasi ... blot begyndelsen på hvad der ser ud til at blive en episk ungdomsserie.”

—Midwest Book Review

Bøger af Morgan Rice

TROLMANDENS RING

HELTENES FÆRD (Bog #1)

KONGERNES MARCH (Bog #2)

EN DRAGESKÆBNE (Bog #3)

Download Morgan Rices bøger nu!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

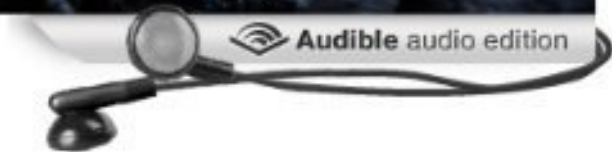

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyt til serien om Troldmandens Ring i lydbog format!
Nu tilgængelig på:

Amazon

Audible

iTunes

Copyright © 2012 af Morgan Rice

Alle rettigheder forbeholdes. Med undtagelse af den amerikanske ophavsret fra 1976, må ingen dele af denne udgivelse reproduceres, distribueres eller transmitteres i nogen form eller på nogen vis, eller opbevares i en database eller opsamlingsystem uden aftale med forfatteren.

Denne e-bog giver kun licens til dit personlige brug. Denne e-bog må ikke sælges på ny eller gives til andre mennesker. Hvis du ønsker at dele denne bog med andre, bedes du venligst anskaffe en separat udgave til hver af modtagerne. Hvis du læser denne bog og ikke har købt den, eller den ikke kun var købt til dit personlige brug, bedes du venligst aflevere den og anskaffe dig din egen kopi. Tak fordi du respekterer forfatterens hårde arbejde.

Dette er fiktion. Navne, karakterer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens fantasi, eller brugt i skønlitterær sammenhæng. Enhver sammenlignelighed med faktiske personer, levende eller døde, er totalt tilfældig.

Omslagsbillede Copyright Bilibin Maksym, benyttet under licens fra Shutterstock.com.

KAPITEL ELLEVE

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTEN

KAPITEL FJORTEN

KAPITEL FEMTEN

KAPITEL SEKSTEN

KAPITEL SYTTEN

KAPITEL ATTEN

KAPITEL NITTEN

KAPITEL TYVE

KAPITEL ENOGTYVE

KAPITEL TOOGTYVE

”Er det en daggert jeg ser,
Dets skæfte i min hånd? Kom, lad mig holde dig.
Jeg har dig ikke, og alligevel ser jeg dig.”

—William Shakespeare

Macbeth

KAPITEL ET

Kong MacGil snublede ind i sit kammer. Han havde drukket for meget, og værelset snurrede rundt, mens hans hoved bar tydeligt præg af aftenens festligheder. En kvinde, hvis navn han ikke kendte, hang med en arm omkring ham. Med en fnisen, og trøjen halv knuppet op, ledte hun ham hen mod sengen. To oppassere lukkede diskret døren bag dem og forsvandt lydløst. MacGil vidste ikke hvor hans dronning var, og på denne aften var han ligeglad. De sov sjældent i samme seng – hun trak sig ofte tilbage til sit eget kammer. Specielt på festaftner, hvor måltiderne trak ud til langt ud på natten. Hun kendte til sin mands udskejelser, og syntes at være ligeglad. Han var trods alt kongen og MacGil kongerne havde altid regeret med berettigelse. Men da MacGil nåede sengekanten, snurrede rummet alt for hurtigt omkring ham, og han rystede sin kvinde af sig. Han var ikke længere i humør til dette.

”Lad mig være i fred!” Kommanderede han og puffede hende væk. Kvinden blev paf – ydmyget og såret. Døren åbnede igen, oppasserne kom tilbage og tog hende hver især under armen og førte hende ud af kongens kammer. Hun protesterede, men hendes råb blev dæmpet, da døren igen lukkede.

MacGil sad på sengekanten og hvilede sit hoved i hænderne. Han prøvede at få hovedpine til at stoppe. Det var usædvanligt for ham at have hovedpine så tidligt på aftenen – før drinksenes

effekt var gået væk. Men i aften var anderledes. Alting havde ændret sig så pludseligt. Aftenens festligheder var startet upåklageligt: han havde nydt aftenen med godt selskab, godt kød og stærke vine, da den dreng, Thor, pludselig ødelagde det hele. Først havde han forstyrret festlighederne med sin fjollede drøm. Derefter havde han haft frækheden til at skubbe bægeret ud af hans hænder. Derefter kom den uduelige hund trissende, drak vinen og faldt død om for øjnene af dem alle. MacGil havde rystet lige siden. Virkeligheden havde slået ham som en forhammer – nogen havde forsøgt at forgifte ham. At snigmyrde ham. Han kunne ikke fordøje oplevelsen. Nogen havde sneget sig forbi hans vagter og forbi hans mad- og vinsmagere. Han havde været ét sekund fra at være død. Og han var stadig rystet.

Han huskede, at Thor var blevet slæbt i fangekælderens og tænkte på, om det havde været den rigtige beslutning. På den ene side var der, naturligvis, ingen anden logisk forklaring på, at drengen kunne vide, bægeret var forgiftet, medmindre, han selv havde gjort det eller på anden vis var indblandet i forbrydelsen. På den anden side vidste han godt, at Thor havde dybe, mystiske – meget mystiske, kræfter, og måske kunne han have fortalt sandheden. Måske havde han faktisk set det for sig i en drøm. Måske havde Thor i virkeligheden reddet hans liv, og MacGil havde sendt den eneste person, han kunne stole på, i fangehullet.

MacGils hoved bankede ved tanken, mens han sad på sengekanten og gnubbede sit fortvivlede hoved i forsøget på at regne det hele ud. Men han havde drukket for meget den aften.

Hans sind var tåget, hans tanker hvirvlede rundt og han kunne ikke finde hoved og hale i det. Det var alt for varmt. Det var en lummer sommeraften. Og kombinationen af dét og hans timevise indtag af mad og drikke betød at han nu svedte. Med besvær tog han sin kappe af, derefter trøjen og fortsatte indtil han kun havde sin undertrøje på. Han tørrede sveden af panden og skægget. Han tog én tung støvle af gangen af sine hævede fødder og satte dem på det kolde stengulv. Han tog dybe indåndinger og forsøgte at få balancen igen. Hans mave var vokset, og det var belastende. Han sparkede fødderne op i sengen, lagde sig tilbage og hvilede hovedet på puden. Han sukkele dybt og kiggede op i loftet, mens han bad til, at rummet ville stoppe med at snurre.

Hvem ønsker at dræbe mig? Undrede han sig endnu en gang. Han havde elsket Thor som en søn, og en del af ham var sikker på, det ikke kunne have været ham. Han tænkte på, hvem det så kunne være, hvilket motiv de mon havde – og vigtigst af alt, om de ville prøve igen. Var han i sikkerhed? Var Argons forudsigelser rigtige?

MacGil følte sin øjenlåg blive tunge, da han havde svaret inden for rækkevidde. Hvis hans tanker bare havde været en anelse klarere, kunne han måske have regnet det ud. Men han måtte vente til morgendagens lys med at hidkalde sine rådgivere og arrangere en efterforskning. Han undrede sig ikke over, hvem der ønskede at se ham død – men hvem der ikke ønskede at se ham død. Hans hof var fyldt med folk, der hungrede efter hans trone. Ambitiøse generaler, snedige medlemmer af rådet, magtsyge

adler, spioner, gamle rivaler, snigmordere fra McClouds – måske endda fra Vildmarken. Måske endda nogen tættere på.

MacGils øjne flakkede, da han begyndte at overgive sig til sønnen; men han fik øje på noget, der tvang ham til at holde dem åbne. Han opfangede bevægelse og kiggede over og opdagede at hans oppassere ikke længere var der. Han var forvirret. De lod ham aldrig være alene. Faktisk, kunne han ikke huske hvornår han sidst havde været alene i dette rum. Han huskede ikke at have bedt dem om at gå. Og hvad der var endnu mere pudsigt – døren stod på vid gab.

I samme øjeblik hørte MacGil en lyd fra rummets fjerne hjørne og kiggede straks. Ud af skyggerne, langs væggen og ind i lyset fra faklen kom en høj, tynd skikkelse til syne. Han var iført en sort kappe, og hættten dækkede hans ansigt. MacGil blinkede igen og igen og tænkte på, om han mon så syner. Først var han overbevist om, det bare var skyggerne der dansede i lyset fra faklen og spillede ham et puds.

Men i næste øjeblik, var skyggen tættere på og nærmede sig hans seng med hastige skridt. MacGil forsøgte at fokusere i det svage lys, forsøgte at se hvem det var. Instinktivt, som den gamle kriger han var, forsøgte han at sætte sig op i senge og trække et våben fra sit bælte. Men han havde afklædt sig, og havde ingen våben, han kunne trække. Han sad, ubevæbnet, på sengekanten. Skikkelsen bevægede sig hurtigere nu. Som en slange i mørket. Han kom nærmere. Og da MacGil endelig kunne fokusere, fik han et glimt af hans ansigt. Værelset snurrede stadig, og hans

fuldhed forhindrede ham i at forstå det hele klart. Men i ét splitsekund, kunne han have svoret, han så sin søns ansigt.

Gareth?

MacGil blev overvældet af panik. Hvad lavede han her? Så sent om natten og uden at være blevet hidkaldt. ”Min søn?” Sagde MacGil ud i mørket. MacGil så hans blodige udtryk i øjnene, og det var alt han skulle se – han sprang op af sengen. Men skikkelsen bevægede sig for hurtigt. Før MacGil kunne forsvare sig, så han metal glimte i lyset fra faklen og hurtigt, alt for hurtigt, strøg bladet igennem luften og direkte ind i hans hjerte.

MacGil skreg. Et dybt, mørkt, pinefuldt skrig, der kom bag på ham selv. Det var et skrig, han kun kendte alt for godt – fra kamp. Det var lyden af en kriger, der var blevet dødeligt såret.

MacGil kunne mærke det kolde metal, der brød igennem hans ribben og skubbede gennem musklerne. Det blandede sig med hans blod, mens det pressede dybere og dybere. Smerten var mere intens, end han nogensinde havde kunne forestille sig. Med et dybt suk fyldtes han mund af en varm, blodig jernsmag og hans vejrtrækning blev hårdere. Han tvang sig selv til at se op. Se på ansigtet under hættten. Han var overrasket: han have taget fejl. Det var ikke hans søns ansigt. Det var en anden. Det var en, han genkendte. Han kunne ikke huske hvem, men det var en tæt på ham. En, der lignede hans søn.

Hans hjerne arbejde på højtryk, mens han forsøgte at knytte et navn til ansigtet. Mens skikkelsen stod bøjet over ham, lykkedes det MacGil at løfte en hånd og skubbe ham som i et forsøg på at

få ham til at stoppe. Han følte noget vokse i ham. Følte styrken af den kriger, han havde været. Styrken af sine forfædre. Følte noget dybt inde i ham – dét der havde gjort ham til konge, og som ikke ville give op. Med al sin kræft lykkedes det ham at skubbe snigmorderen væk fra ham.

Manden var tyndere, mere skrøbelig, end MacGil havde troet og faldt bagover med et skrig. Det lykkedes MacGil at komme på benene, og med al sin kræft hev han kniven ud af brystet. Han kastede den tværes gennem rummet. Den ramte stengulvet med sådan en kræft, at den gled hen over gulvet og landede i den anden ende af rummet.

Manden, hvis hætte nu var faldet ned over skuldrene, kom hurtigt på fødderne. Han stirrede tilbage med øjne store af frygt, da MacGil langsomt nærmede sig ham. Han vendte sig og løb tværs gennem rummet, stoppede kun længe nok til at snuppe kniven før han flygtede. MacGil forsøgte at fange ham. Men manden var for hurtigt, og pludselig ramte smerten ham. En gennemtrængende smerte steg op i hans bryst, og han kunne mærke, han blev svagere.

MacGil stod alene i rummet og så hvordan blodet fra hans bryst løb ned i hans åbne håndflader. Han sank i knæ. Hans krop blev kold, og med de sidste kræfter råbte han svagt: ”Vagter!”. Han tog den sidste, dybe indånding og råbte i smerte med alt hvad han havde tilbage. Stemmen af en tidligere konge.

”VAGTER!” Skreg han.

Han hørte trin i det fjerne, der langsomt blev tydeligere. Han

hørte en dør blive åbnet, og kunne fornemme skikkelser der nærmede sig ham. Men rummet snurrede igen, og denne gang var det ikke på grund af vinen.

Det sidste han så var det kolde stengulv, der langsomt nærmede sig hans ansigt.

KAPITEL TO

Thor greb fat i jernhåndtaget på den enorme trædør foran sig og trak med al sin magt. Den åbnede langsomt, knirkede, og afslørede kongens kammer foran ham. Han trådte ind i rummet og følte hårene på armene rejse sig, da han krydsede tærsklen. Han kunne mærke et mørke dvæle i luften som en tung tåge. Thor trådte længere ind i kammeret og hørte flammerne fra faklerne på væggene knitre, da han langsomt gik hen mod kroppen, der lå på gulvet. Han kunne allerede fornemme, at det var kongen. At han var blevet myrdet - at han, Thor, var kommet for sent. Thor kunne ikke lade være med at undre sig over, hvor alle vagterne var henne. Han undrede sig over, hvorfor ingen havde været her til at redde ham. Thors knæ blev svage, da han tog de sidste skridt hen til kroppen; han knælede på det kolde stengulv, greb skulderen, som allerede var kold, og rullede kongen over på ryggen. MacGil. Hans tidligere konge lå med øjnene vidt åbne. Død... Thor kiggede op og så pludselig kongens ledsager stå over dem. Han holdt et stor, besmykket bæger. Thor genkendte det fra festen. Det var lavet af massivt guld og dækket af rubiner og safirer. Mens han stirrede på Thor, hældte ledsageren langsomt vinen ud over kongens bryst. Vinen sprøjtede over hele Thors ansigt. Thor hørte et skrig. Han vendte sig og så sin falk, Estopheles, der sad på kongens skulder; hun slikkede vinen fra hans kind. Thor hørte en lyd. Han vendte sig

og så Argon stå over ham og kigge stoisk på ham. I den ene hånd holdt han kronen. I den anden holdt han sin stav. Argon gik hen og placerede kronen på Thors hoved. Thor kunne mærke dens vægt grave sig ned over hans hoved, dens metal omfavnede hans tindinger. Han så forbavset op på Argon. ”Du er konge nu,” sagde Argon. Thor blinkede, og da han åbnede øjnene, stod alle medlemmer af Legionen, The Silver, hundredevis af mænd og drenge, klemte sammen i kammeret, alle øjne rettet mod ham. I samme øjeblik knælede de alle og bukkede derefter med deres ansigter lavt ned til jorden. ”Vores konge,” lød et kor af stemmer.

Thor vågnede med en sæt. Han sad oprejst og træk vejret dybt og hurtigt og så sig omkring. Det var mørkt og fugtigt herinde. Han opdagede, at han sad på et stengulv med ryggen mod væggen. Han kneb øjnene sammen i mørket. Han kunne se jernstænger i det fjerne og ud over dem en flimrende fakkell. Så huskede han: han var i fangehullet. Han var blevet trukket herved efter festen. Han huskede vagten, der havde slået ham i ansigtet, og indså at han nok var besvimet. Han satte sig op, trak vejret panisk og forsøgte at skubbe den forfærdelige drøm væk. Det havde virket så rigtigt. Han bad til, at det ikke var sandt, at kongen ikke var død. Billedet af den døde konge var lagret i hans sind. Havde Thor virkelig set noget? Eller var det hele bare hans fantasi?

Thor mærkede, at nogen sparkede ham på fodsålen. Han kiggede op og fik øje på en figur stå bøjet hen over ham. ”Det var på tide, at du vågnede op,” lød stemmen. ”Jeg har ventet i

timevis.” I det svage lys kunne Thor fornemme ansigtet på en teenagedreng omkring hans alder. Han var tynd, lav, med hule kinder og hans hud fyldt med kopar – alligevel syntes der at være noget venligt og intelligent bag hans grønne øjne.

”Jeg hedder Merek,” sagde han. ”Din cellekammerat. Hvad sidder du inde for?” Thor sad oprejst og forsøgte at danne sig en mening om ham. Han lænede sig tilbage mod væggen, løb hænderne gennem håret og prøvede sætte det hele sammen. ”De siger, at du prøvede at dræbe kongen,” fortsatte Merek. ”Han forsøgte at dræbe ham, og vi vil rive ham i stumper og stykker, hvis han nogensinde kommer ud bag disse tremmer,” snerrede en stemme. En lyd af tinbægere der banker mod metalstænger brød ud i mørket. Thor gik hen til tremmerne og så hele korridoren, alle cellerne fyldt med groteske udseende fanger, der stak hovederne gennem tremmerne, og i det flimrende fakkellys så hånede hen mod ham. De fleste var ubarberede og med manglende tænder. Nogle så ud som om, de havde været hernede i årevis. Det var et forfærdeligt syn. Thor tvang sig selv til at se væk. Var han virkelig endt hernede? Ville han sidde fast her med disse mennesker for evigt? ”Du skal ikke være bange for dem,” sagde Merek. ”Det er bare dig og mig i denne celle. De kan ikke komme ind. Og jeg kunne ikke være mere ligeglad med, du første at forgifte kongen. Jeg ville gerne forgifte ham selv.”

”Jeg forgiftede ikke kongen,” sagde Thor indigneret. ”Jeg forgiftede ikke nogen. Jeg prøvede at redde ham. Alt hvad jeg gjorde var at slå hans bægre ud af hånden på ham.”

”Og hvordan vidste du, at bægeret var forgiftet?” Skreg en stemme ned ad midtergangen. ”Magi, antager jeg?” Der lød et kor af kynisk latter fra cellekorridoren. ”Han er synks!” Råbte en af dem. De andre lo. ”Nej, det var bare et heldigt gæt!” Brølede en anden, og de andre grinede endnu højere. Thor var rasende over beskyldningerne, og havde lyst til at sætte dem alle på plads. Men han vidste, det ville være spild af tid. Desuden behøvede han ikke at forsvare sig overfor disse kriminelle udskud. Merek studerede ham med en mine, der ikke var så skeptisk som de andres. Han så ud som om, han debatterede med sig selv. ”Jeg tror på dig,” sagde han stille. ”Gør du?” Spurgte Thor. Merek trak på skuldrene. ”Når alt kommer til alt, hvis du ville forgifte kongen, ville du virkelig være så dum at fortælle ham det?” Merek vendte sig om og gik et par skridt væk, over til sin side af cellen, og lænede sig mod væggen og satte sig ned og kiggede på Thor. Nu var Thor nysgerrig. ”Hvad sidder du inde for?” Spurgte han. ”Jeg er en tyv,” svarede Merek, nærmest stolt. Thor blev overrasket. Han havde aldrig været sammen med en tyv før. En rigtig tyv. Selv havde han aldrig tænkt på at stjæle. Og han havde altid været forbløffet over, at nogle mennesker gjorde det. ”Hvorfor gør du det?” Spurgte Thor. Merek trak på skuldrene. ”Min familie har ingen mad. De skal spise. Jeg har ikke nogen skolegang eller nogen kvalifikationer af nogen art. At stjæle er det, jeg kan. Ikke noget stort. Bare mad hovedsageligt. Det, der får dem igennem dagen. Jeg slap afsted med det i årevis. Så blev jeg fanget. Det er faktisk min tredje gang inde. Tredje gang er

den værste.”

”Hvorfor?” Spurgte Thor. Merek blev stille og rystede derefter langsomt på hovedet. Thor kunne se, hans øjnene blev fyldt med tårer. ”Kongens lov er streng. Ingen undtagelser. Ved den tredje lovovertredelse, tager de din hånd.” Thor blev forfærdet. Han kiggede ned på Merekts hænder; de var der begge to. ”De kommer ikke efter mig endnu,” sagde Merek. ”Men det gør de på et tidspunkt.” Thor havde det forfærdeligt. Merek kiggede skamfuldt væk, og uden at tænke over det, gjorde Thor det samme. Thor lagde hovedet i hænderne. Hans forsøgte at samle sine tanker, men hans hoved dræbte ham. De sidste par dage føltes som én hvirvelvind; så mange ting var sket så hurtigt. På den ene side følte han en følelse af succes. En følelse af retfærdiggørelse. Han havde set fremtiden, havde forudset MacGils forgiftning, og havde reddet ham fra den. Måske kunne skæbnen trods alt ændres – måske kunne den bøjes. Thor havde en følelse af stolthed: han havde reddet sin konge. På den anden side sad han her i fangehullet. Han var ikke i stand til at rense sit navn. Alle hans håb og drømme var blevet knust. Enhver chance for at tilslutte sig Legionen var forsvundet. Nu ville han være heldig, hvis han ikke skulle tilbringe resten af sine dage hernede. Det gjorde ham ondt at tænke på at MacGil, der havde taget Thor ind som en far, den eneste rigtige far, han nogensinde havde haft, troede at Thor faktisk prøvede at dræbe ham. Det gjorde ham ondt at tænke på at Reece, hans bedste ven, kunne tro, at han havde prøvet at dræbe hans far. Og endnu værre, Gwendolyn.

Han tænkte på deres sidste møde. Hvordan hun havde troet, at han frekventerede bordellerne – og følte at alt godt i hans liv var blevet taget væk fra ham. Han spekulerede på, hvorfor det skete for ham. Han havde trods alt kun ønsket at hjælpe. Thor vidste ikke, hvad der ville blive af ham. Og han var ligeglad. Alt hvad han ønskede nu var at rense sit navn, så folk ville vide, at han ikke havde prøvet at skade kongen – at han havde ægte kræfter, at han virkelig havde set fremtiden.

Han vidste ikke, hvad der ville blive af ham, men han vidste en ting: Han var nødt til at komme ud herfra. På en eller anden måde. Før Thor kunne afslutte tanken, hørte han fodspor. Tunge støvler klumpede sig vej ned ad stenkorriderne. Han hørte lyden af raslende nøgler, og øjeblikke senere stod en kraftig fængselsholder foran ham. Det var manden, der havde trukket Thor herved og slået ham i ansigtet. Ved synet af ham følte Thor smerten på kinden, følte sig for første gang opmærksom på den, og følte en fysisk afsky. ”Nå, er det ikke den lille myre, der forsøgte at dræbe kongen?” Brummede vagthavende, da han vendte jernnøglen i låsen. Efter adskillige klinkende klik gled celledøren op. Han bar kæder i den ene hånd, og en lille økse hang i bæltet ved hans talje. ”Du skal nok få din straf,” sagde han hånende til Thor og vendte sig derefter mod Merek. ”Men nu er det din tur, din lille tyv. Tredje gang,” sagde han med et ondsindet smil, ”ingen undtagelser.” Han greb ud efter Merek og greb ham groft med ene arm bag ryggen. Han spændte håndjernet fast om hans håndled, og spændte derefter den anden ende af

lænken fast til en krog i væggen. Merek skreg og trakkede vildt i lænken og forsøgte at bryde fri; men det var nytteløst. Vagten kom op bag ham og greb ham. Han tog Mereks frie arm og placerede den på en stenbjælke. ”Dette vil lære dig ikke at stjæle,” snerrede han. Han fjernede øksen fra bæltet og løftede den høj over hovedet. Han smilede hånende så hans grimme tænder stak ud af munden på ham. ”NEJ!” Skreg Merek. Thor sad fastbundet og så forfærdet til, da vagten bragte sit våben ned og sigtede mod Mereks håndled. I løbet af nogle få sekunder ville denne stakkels drengs hånd blive hugget af for evigt uden nogen anden grund end hans småtyveri af mad for at hjælpe med at brødføde sin familie. Uretfærdigheden brændte inde i Thor, og han vidste, at han ikke kunne tillade det. Det var bare ikke retfærdigt. Thor følte hele hans krop blive varm, og mærkede derefter en brændende følelse indvendigt. En følelse, der gik fra det yderste af hans tåspidser og hele vejen ud gennem håndfladerne. Han mærkede tiden gå i stå. Han følte, han bevægede sig hurtigere end manden. Han følte hvert øjeblik af hvert sekund, mens mandens økse hang i luften. Thor følte en brændende energikugle i håndfladen og kastede den mod fængselsvagten. Han så forbavset til, da den gule kugle forsvandt fra hans håndflade. Den fløj gennem luften, oplyste den mørke celle og ramte vagtens ansigt. Den ramte ham i hovedet. I samme øjeblik tabte han sin økse, fløj tværs gennem cellen før han smadrede ind i en væg og kollapsede på gulvet. Thor havde reddet Merek et splitsekund før klingens nåede hans håndled. Merek kiggede på Thor med overraskede øjne.

Vagten rejste sig, rystede på hovedet og styrede direkte mod Thor. Men Thor mærkede kraften brænde i ham, og da vagten kom på fødderne og nærmede sig ham, løb Thor frem, sprang op i luften og sparkede ham i brystet. Thor følte en kraft, som han aldrig før havde følt, skyde gennem sin krop og hørte et højt brag da hans spark sendte den store mand baglæns gennem luften. Han smadrede mod væggen og landende på gulvet. Denne gang bevidstløs. Merek så chokeret på Thor, og Thor vidste nøjagtigt, hvad han måtte gøre. Han greb øksen, skyndte sig hen til Merek. Han holdt kæden fra håndjernene fast på stensbjælken og huggede den over. En stor gnist fløj gennem luften, da kædeleddet blev skåret over. Merek kiggede væk, løftede derefter hovedet op og så på kæden, der hang frit fra hans håndled og indså, at han var fri. Han stirrede tilbage på Thor med åben mund. ”Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig,” sagde Merek. ”Jeg ved ikke, hvordan du gjorde det. Jeg ved ikke hvad det var, eller hvem du er – eller hvad du er – men du har reddet mit liv. Jeg skylder dig en. Og det er et løfte, jeg ikke tager let på.”

”Du skylder mig intet,” sagde Thor. ”Forkert,” sagde Merek og rakte hånden ud og gav Thors underarm et klem. ”Du er min bror nu. Og jeg vil betale dig tilbage. En eller anden måde. En skønne dag.” Med de ord vendte Merek sig og skyndte sig ud af den åbne celledør. Han løb ned ad korridoren til lyden af de andre fangeres råb. Thor kiggede rundt. Han så den bevidstløse vagt, den åbne celledør og vidste, at han også måtte handle. Fangerens råb blev højere og mere insisterende. Thor gik ud af cellen. Han

kiggede til begge sider og besluttede sig at tage den modsatte vej af Merek. De kunne trods alt ikke fange dem begge på én gang.

KAPITEL TRE

Thor løb gennem natten, gennem de kaotiske gader i Kongens Hof og blev overrasket over, at opleve så meget liv i gaderne. Gaderne var tæt pakkede og en vrimmel af mennesker flokkedes i en urolig røre. Mange af dem bar fakler, der lyste natten op og kastede skygger på folks ansigter. Alt imens slottets klokker ringede uafbrudt. Det var en lav ringen, der lød én gang i minuttet. Thor vidste hvad det betød: død. Klokkerne ringene for død. Og der var kun én person i kongeringet, som klokkerne kunne ringe for denne nat: kongen.

Thors hjerte bankede i brystet mens han tænkte tilbage på sin drøm. Han så kniven fra sin drøm. Havde det været sandt?

Han måtte vide det. Han greb fat i en forbigående, en ung dreng der løb i den modsatte retning. ”Hvor er du på vej hen?” Forlangte Thor at vide. ”Hvad skyldes alt dette postyr?”

”Har du ikke hørt det?” Spurgte drengen forbløffet. ”Vores konge er døende! Han er blevet dolket. Der former sig en hob foran Konges Port. De forsøger at få mere af vide. Hvis det er sandt, vil det være forfærdeligt for os alle. Kan du overhovedet forestille dig det? Et land uden en konge?”

Med de ord rystede drengen sig løs af Thors greb og løb tilbage ind i natten. Thor stod tilbage med hamrende hjerte og ønskede ikke at erkende virkeligheden omkring ham. Hans drømme, hans forudannelser – det var mere end blot fantasi. Han

havde set fremtiden. To gange. Det gjorde ham bange. Hans kræfter var stærkere end han vidste, og det så ud til, de blev stærkere og stærkere for hver dag. Hvor ville det føre hen?

Thor forsøgte at komme i tanke om, hvor han kunne tage hen. Han var flygtet, men nu anede han ikke, hvor han kunne tage hen. Det var helt sikker at inden længe, ville de kongelige vagter – og sikkert hele Konges Hof, være på jagt efter ham. At Thor rent faktisk var flygtet, ville få ham til at fremstå skyldig. På den anden side ville det faktum at MacGil var blevet dolket, mens Thor var i fængsel ikke rense hans navn? Eller ville det få ham til at fremstå som en del af et komplot?

Thor kunne ikke tage nogle chancer. Det var tydeligt at ingen i kongeriget var i humør til at lytte til fornuft. Det virkede som om, alle omkring ham var ude efter blod. Og han ville højst sandsynligt blive syndebuk. Han måtte finde et sikkert sted. Et sted han kunne være, indtil det hele blæste over, og han kunne rense sit navn. Det sikreste ville være at tage væk fra Kongens Hof. Langt væk. Tage tilbage til sin landsby eller endnu længere væk – så langt væk, han kunne komme fra Kongens Hof. Men Thor ville ikke tage det sikre valg. Han var ikke den slags person. Han ville blive i Kongens Hof, rense sit navn og beholde sin plads i Legionen. Han var ikke en kujon. Og han ville ikke stikke af. Og vigtigst af alt, ville han se MacGil før han døde – hvis han da stadig var i live. Han måtte se ham. Han var overvældet af skyldfølelse over, han ikke havde været i stand til at stoppe moderen. Hvorfor havde han set kongens død, hvis der ikke var

noget, han kunne gøre for at forhindre det? Og hvorfor havde han først set i drømmen, at han var blevet forgiftet, når han blev dolket?

Mens Thor stod og overvejede sine muligheder, kom det til ham: Reece. Reece var den eneste, han kunne stole på. Han ville ikke angive ham til vagterne. Han ville måske endda skjule ham et sikkert sted. Han fornemmede, at Reece ville tro på ham. Han vidste at Thors kærlighed til hans far var ægte, og hvis nogen havde mulighed for at rense Thors navn, så var det Reece. Han måtte finde ham.

Thor spurtede gennem gaderne, drejede om det ene hjørne efter det andet, i mod menneskemængden. Han løb væk fra Kongens Port og mod slottet. Han vidste, hvor Reeces kammer var – i den østlige fløj tæt på byens ydremure. Han håbede, Reece var der. Hvis han var, kunne han måske fange hans opmærksomhed og hjælpe ham med at finde en vej ind i slottet. Thor havde på fornemmelsen, at hvis han blev hængende her, i gaderne, ville nogen snart genkende ham. Og når menneskemængden genkendte ham, ville de flå ham i småstykker.

Thor fulgte de snoede gader og stræder og nåede endelig det yderste forsvarsværks stenmur. Han løb tæt langs muren og forsøgte at holde sig ude af syne for de mange soldater, der patruljerede muren. Som han nærmede sig Reeces vindue, fandt han en sten på jorden. Heldigvis havde de glemt at tage ét våben fra ham – hans gamle, pålidelige slynge. Han tog den fra

bæltet, placerede stenen og slyngede den afsted gennem natten. Med Thors perfekte sigte, slyngede han den let og elegant over slotsmuren og ind af Reeces åbne vindue. Thor kunne høre, den ramte væggen indenfor. Han dukkede sig og ventede på reaktion. Samtidig måtte han skjule sig fra Kongens vagter, der alle fór sammen ved lyden af stenen.

I mange minutter skete der ikke noget, og Thors hjerte sank, da det gik op for ham, at Reece måske ikke var der. Hvis ikke, var Thor nødt til at flygte fra Kongens Hof. Han havde ikke andre muligheder for at finde sikkerhed. Han ventede, holdt vejret mens hans hjerte hamrede i brystet, og holdt øje med Reeces vindue.

Efter hvad der følte som en evighed, og Thor var klar til at gå videre, så han en skikkelse i vinduet. Skikkelsen placerede begge hænder i vindueskarmen og lænede sig ud, kiggede omkring med et undrende udtryk. Reece.

Thor tog et par skridt tilbage fra muren, så Reece kunne få øje på ham, og vinkede med den ene arm. Reece så ned og fik øje på ham. Hans ansigt lyste op i genkendelse, og Thor var lettet over at se glæden i sin vens ansigt. Det fortalte ham, hvad han havde brug for at vide: Reece ville ikke angive ham.

Reece gjorde tegn til, han skulle vente på ham der. Thor skyndte sig tilbage i ly af muren og satte sig på hug lige som vagterne kiggede i hans retning.

Thor ventede. Han var klar til at flygte fra vagterne, hvis det skulle blive nødvendigt. Endelig dukkede Reece op. Han kom ud

af en dør i ydremuren; forpustet, han kiggede i begge retninger og fik øje på Thor. Reece løb over til Thor og omfavnede ham. Thor var lettet. Han hørte en pibende lyd og kiggede ned og så, til sin store glæde, Krohn stikke hovedet ud af Reeces skjorte. Krohn hoppede nærmest ud af skjorten, da Reece tog fat i ham og gav ham til Thor.

Krohn – den evigt voksende, hvide leopard unge, Thor havde fundet – hoppede ind i Thors favn mens den hylede og peb og slikkede Thors ansigt.

Reece smilede.

”Da de tog dig væk forsøgte han at følge efter dig. Jeg tog han for at sikre mig, han var i sikkerhed.”

Thor gav Reeces arm et taknemmeligt klem. Så lo han, mens Krohn fortsatte med at slikke ham i hovedet. ”Jeg har også savnet dig,” lo Thor og kyssede ham igen. ”Stille nu, eller vagterne opdager os.”

Krohn blev straks stille, som om han forstod.

”Hvordan flygtede du?” Spurgte Reece overrasket.

Thor trak på skulderne. Han vidste ikke helt, hvad han skulle sige. Han var stadig ubekvem ved at tale om sine kræfter, som han stadig ikke helt forstod. Han ville ikke have, de andre skulle tro, han var en særling.

”Jeg var heldig, tror jeg,” svarede han. ”Jeg øjnede en mulighed, og jeg tog den.”

”Det er utroligt, menneskemængden ikke rev dig i stykker,” sagde Reece.

”Det er mørkt,” sagde Thor. ”Jeg tror ikke, jeg er blevet genkendt. Ikke endnu i hvert fald.”

”Er du klar over, at alle soldater i kongeriget leder efter dig? Og at min far er blevet dolket?”

Thor nikkede med en seriøs mine. ”Er han okay?”

Reeces ansigt blev mørkt.

”Nej,” sagde han dystert. ”Han er døende.”

Thor var knust. Som om, det var hans egen far.

”Du ved godt, jeg ikke havde noget med det at gøre, ikke?”
Sagde Thor håbefuldt. Han var ligeglad med hvad resten af kongeriget tænkte, men han måtte vide, at hans bedste ven, MacGils yngste søn, vidste han var uskyldig.

”Selvfølgelig,” sagde Reece. ”Ellers ville jeg ikke stå her.”

Thor mærkede lettelsen skylle ind over ham, og lagde taknemligt hånden på Reeces skulder.

”Men resten af kongeriget vil ikke være så forstående som jeg,” tilføjede Reece. ”Det sikreste sted for dig er langt væk herfra. Jeg vil give dig min hurtigste hest, en taske med fornødenheder, og sende dig langt væk. Du må gemme dig, mens det her står på. Indtil de finder den rigtige morder. Ingen tænker klart nu.”

Thor rystede på hovedet.

”Jeg kan ikke tage væk,” sagde han. ”Det ville få mig til at fremstå skyldig. Jeg har brug for, de andre ved, jeg ikke har gjort det her. Jeg kan ikke løbe fra mine problemer. Jeg må rense mit navn.”

Reece rystede på hovedet.

”Hvis du bliver her, finder de dig. Du kommer i fangehullet igen – henrettet – hvis ikke du er blevet slået ihjel af pøblen først.”

”Det er en chance, jeg må tage,” sagde Thor.

Reece stirrede længe og alvorligt på ham. Så ændrede hans udtryk sig fra bekymring til beundring. Endelig, nikkede han langsomt.

”Du er stolt. Og dum. Meget dum. Det er derfor, jeg kan lide dig.”

Reece smilede. Thor smilede tilbage.

”Jeg må se din far,” sagde Thor. ”Jeg har brug for at forklare ham, ansigt til ansigt, at det ikke var mig. At jeg ikke havde noget med det at gøre. Hvis han beslutter sig for at dømme mig, så må det være sådan. Men jeg har brug for en chance. Jeg har brug for, han ved det. Det er alt, jeg beder dig om.”

Reece kiggede tilbage med et oprigtigt blik, og forsøgte at regne sin ven ud. Endelig, efter hvad der føltes som en evighed, nikkede han.

”Jeg kan føre dig til ham. Jeg kender en bagvej. Den fører til hans kammer. Det er risikabelt – og når du er inde, er du på egen hånd. Der er ingen vej ud. Der er intet jeg kan gøre for dig. Det kunne betyde din død. Er du sikker på, du vil tage den chance?”

Thor nikkede.

”Som du vil,” sagde Reece og rakte pludselig ned og smed en kappe i Thors favn. Thor greb den og kiggede overrasket

tilbage. Det gik op for ham, det måtte have været Reeces plan fra begyndelsen.

Reece smilede.

”Jeg vidste, du ville være dum nok til at blive. Jeg ville ikke forvente andet af min bedste ven.”

KAPITEL FIRE

Gareth gik frem og tilbage i sit kammer, mens han, fuld af angst, genlevede aftenens begivenheder. Han kunne ikke forstå, hvad der var sket til festmiddagen. Hvordan det hele pludselig var gået helt galt. Han kunne ikke fatte, at den tåbelige knægt, den outsider, Thor, havde gennemskuet, at vinen var forgiftet. Og endnu mere ubegribeligt – at det rent faktisk var lykkedes ham at finde bægeret og slå det ud af hånden på kongen. Gareth tænkte tilbage på det øjeblik, hvor han så Thor springe op og slå bægeret ud af kongens hånd. Da han hørte bægeret ramme stengulvet og så vinen flyde ud på gulvet sammen med alle hans drømme og forhåbninger. I det øjeblik var Gareth gået i tusind stykker. Alt han havde levet for, var blevet knust for øjnene af ham. Og da hunden lappede den spildte vin i sig og faldt død om, vidste han, han var færdig. Han så hele sit liv passere for sig. At han ville blive opdaget og dømt til et liv i fangehullet for forsøg på at slå sin egen far ihjel. Eller endnu værre – henrettet. Det var dumt. Han skulle aldrig have gennemført planen. Aldrig have besøgt heksen.

I det mindste, havde Gareth handlet hurtigt. Han havde taget chancen og været den første til at skyde skylden på Thor. Når han så tilbage, var han stolt over sig selv. Stolt over hvor hurtigt, han havde reageret. Det havde været et spontant øjeblik, og til hans forbløffelse så de ud til at have virket. Vagterne havde trukket Thor i fangehullet, og bagefter var mængden faldet til ro og festen

fortsat. Naturligvis, var intet det samme efter episoden, men i det mindste syntes mistanken at være faldet ene og alene på drengen. Gareth bad til, det ville forblive sådan. Det var årtier siden, der havde været et mordforsøg på en MacGil konge. Og Gareth frygtede, at der ville blive en større undersøgelse af sagen, at de ville kigge dybere ned i gerningen. Set i bakspejlet havde det været en tåbelig ide at forsøge at forgifte kongen. Hans far var uovervindelig. Det burde Gareth have vidst. Han var startet på noget, der var for stort til, han kunne afslutte det. Nu havde han en fornemmelse af, det kun var et spørgsmål om tid, før mistanken ville falde på ham. Han måtte gøre hvad han kunne for at bevise, at Thor var skyldig, og få ham henrettet, før det var for sent. I det mindste havde Gareth rettet op på sagerne. Efter det mislykkede forsøg havde han afblæst mordet på sin far. Og Gareth var lettet. Efter at have set planen fejle, havde han indsat, at der var en lille del af ham, der ikke ønskede at dræbe sin far. Han ville ikke have hans blod på sine hænder. Han ville ikke blive konge. Måske aldrig nogensinde. Men efter aftenens begivenheder, var han afklaret med det. I det mindste ville han være fri. Han ville ikke kunne håndtere stressen ved at gå igennem dette en gang til: hemmelighederne, dækhistorierne og den konstante angst for at blive gennemskuet. Det var alt sammen for meget for ham.

Efter at have vadet rundt i cirkler om sig selv ud på de sene nattetimer, begyndte han langsomt at slappe af. Lige som Gareth begyndte at føle sig som sig selv og forberede sig på at gå til ro,

lød der et brag og døren til hans kammer gik op med et brag. Firth tumlede ind på kammeret. Øjnene var store og urolige. Han lignede en, der blev jagtet.

”Han er død!” Skreg Firth. ”Han er død! Jeg dræbte ham. Han er død!”

Firth var hysterisk. Han græd, og Gareth anede ikke, hvad han talte om. Var han beruset?

Firth løb gennem rummet. Råbte, græd og holdt hænderne op til hovedet. Da lagde Gareth mærke til hans hænder. De var dækket af blod, og hans gule tunika var dækket af røde pletter.

Gareths hjerte sprang et slag over. Firth havde lige dræbt nogen. Men hvem?

”Hvem er død?” Krævede Gareth at vide. ”Hvem taler du om?”

Men Firth var hysterisk og kunne ikke fokusere. Gareth løb hen til ham, greb om hans skuldre og rystede ham. ”Svar mig!” Firth åbnede øjnene og stirrede på ham med vilde og vanvittige øjne.

”Din far! Kongen! Han er død! Jeg slog ham ihjel!”

Med disse ord, følte Gareth en kniv blive dolket dybt ind i sit eget hjerte. Han stirrede tilbage med store øjne. Frosset. Han følte, at hele hans krop blev bedøvet. Han gav slip på Firth, tog et skridt tilbage og forsøgte at få vejret. At dømme ud fra alt blodet, måtte han konkludere at Firth fortalte sandheden. Han kunne ikke forstå det. Firth? Staldknægten? Den af hans venner med det svageste sind. Havde han dræbt kongen?

”Men...hvordan er det muligt?” Gispede han. ”Hvornår?”

”Det skete i hans kammer,” sagde Firth. ”Lige nu. Jeg dolkede ham.”

Nyhedernes alvor begyndte langsomt at gå op for Gareth og han samlede sig. Han bemærkede at døren til hans kammer stadig stod åben. Han løb hen og kontrollerede om nogle af vagterne havde set noget, før han smækkede døren i. Heldigvis var korridoren tom. Han lukkede den tunge jernbolt hen over døren, og skyndte sig tilbage til Firth, der stadig var helt ude af den. Gareth måtte berolige ham. Han havde brug for svar. Han greb ham hårdt om skuldrene og slog ham med bagsiden af hånden for at få ham til at stoppe. Endelig fokuserede Firth på ham.

”Fortæl mig alt,” beordrede Gareth koldt. ”Fortæl mig nøjagtigt, hvad der skete. Hvorfor gjorde du dette?”

”Hvad mener du med hvorfor?” Spurgte Firth forvirret. ”Du ville dræbe ham. Din plan med at forgifte ham virkede ikke. Jeg troede, jeg kunne hjælpe dig. Jeg troede, det var det, du ønskede.” Gareth rystede på hovedet. Han greb fat i Firths skjorte og rystede ham igen og igen.

”Hvorfor gjorde du det?!” skreg Gareth. Gareth følte, at hele hans verden smuldrede for øjnene af ham. Han var chokeret over at indse, at han faktisk følte anger for sin far. Han kunne ikke forstå det. For kun få timer siden, havde han ønsket, mere end noget andet, at se ham forgiftet. Død for enden af bordet. Nu var det som at have mistet sin bedste ven. Han var overvældet

af anger. En del af ham havde overhovedet ikke ønsket, at han skulle dø – især ikke på denne måde. Ikke slået ihjel af Firth. Og ikke af en klinge. ”Jeg forstår det ikke,” græd Firth. ”For bare få timer siden prøvede du selv at dræbe ham. Din plan med det forgiftede bæger. Jeg troede, du ville være taknemmelig!” Til sin egen overraskelse, rakte Gareth hånden tilbage og slog endnu en gang Firth i ansigtet.

”Jeg havde ikke bedt dig om at gøre det her!” Sagde Gareth. ”Jeg har aldrig bedt dig om at gøre dette. Hvorfor dræbte du ham? Se på dig. Du er dækket af blod. Nu er vi begge færdige. Det er kun et spørgsmål om tid, før vagterne fanger os.”

”Ingen så mig,” sagde Firth med bønfoldende stemme. ”Jeg sneg mig ind i hans kammer mellem vagtskifte. Ingen opdagede mig.”

”Og hvor er våbnet?”

”Jeg efterlod det ikke,” sagde Firth stolt. ”Jeg er ikke dum. Jeg skaffede mig af med det.”

”Og hvilken kniv brugte du?” Spurgte Gareth, samtidig med hans tanker snurrede med konsekvenser. Han gik fra anger til bekymring. Hans tanker blev ledt til alle detaljer af det spor, som denne tåbe kunne have efterladt. Alle detaljer, der potentielt kunne føre til ham. ”Jeg brugte en, der ikke kan spores,” sagde Firth stolt. ”Det var en kedelig, anonymt dolk. Jeg fandt den i stalden. Der var fire andre ligesom den. Det kan ikke spores,” gentog han.

Gareth mærkede sit hjerte falde.

”Var det en kort kniv med et rødt håndtag og et buet blad? Som hang på væggen ved siden af min hest?”

Firth nikkede tilbage og så nu tvivlsom ud.

Gareth brændte indvendigt.

”Dit fjols. Selvfølgelig kan den kniv spores!”

”Men der var ingen markeringer på det!” Protesterede Firth. Frygten var tydelig i hans skælvende stemme. ”Der er ingen markeringer på bladet – men der er et mærke på skaftet!” Råbte Gareth. ”Under! Du kontrollerede det ikke nøje. Dit fjols.” Gareth trådte frem og var nu rød i hovedet af raseri. ”Min hests emblem er udskåret under den. Enhver, der kender kongefamilien godt, kan spore den kniv tilbage til mig.”

Han stirrede på Firth, der var helt perpleks. Han havde lyst til at dræbe ham. ”Hvad gjorde du med kniven?” Pressede Gareth. ”Fortæl mig, at du har den på dig. Fortæl mig, at du bragte den med tilbage.”

Firth sank en klump i halsen.

”Jeg bortskaffede den omhyggeligt. Ingen vil nogensinde finde den.”

Gareth skar en grimasse.

”Hvor præcis?”

”Jeg kastede den ned i skakten til slottets kamperpote. De tømmer den hver time i floden. Bare rolig, min herre. Den ligger dybt på bunden af floden nu.”

Pludselig lød slotsklokkerne. Gareth vendte sig om og løb hen til det åbne vindue mens hans hjerte flød over af panik.

Han kiggede ud og så kaos og ophidselse nedenunder. En folkemængde omringede slottet. Disse klokker kunne kun betyde en ting: Firth løj ikke. Han havde slået kongen ihjel. Gareth følte, hans krop blive iskold. Han kunne ikke forstå, at han havde sat i gang så stor ondskab. Og at Firth, af alle mennesker, havde fuldendt det.

Der lød en pludselig banken på hans dør, og da den brød åben, stormede flere kongelige vagter ind i kammeret. Et øjeblik var Gareth sikker på, at de ville arrestere ham. Men til hans overraskelse stoppede de og stod ret.

”Min Herre, din far er blevet dolket. Der kan være en snigmorder på fri fod. Sørg for at forblive i sikkerhed på dit værelse. Han er alvorligt såret.” Håret rejste sig i nakken på Gareth ved de sidste ord.

”Såret?” Gentog Gareth. Ordet næsten stak i halsen. ”Er han stadig i live?”

”Det er han, min Herre. Og Gud være med ham. Han vil overleve og fortælle os, hvem der har udført denne grusomme handling.”

Med et lille buk skyndte vagten sig ud af kammeret og smækkede døren i bag sig. Gareth blev overvældet af raseri. Han greb fat i Firths skuldre, trak ham gennem kammeret og kastede ham ind i stenmuren. Firth stirrede tilbage. Forskrækket og målløs.

”Hvad har du gjort?” Råbte Gareth. ”Nu er vi begge færdige!”

”Men...men...” stammede Firth, ”... jeg var sikker på, at han

var død!”

”Du er sikker på mange ting,” sagde Gareth, ”og det er alt sammen forkert!”

En tanke dukkede op i Gareths hoved.

”Kniven,” sagde han. ”Vi er nødt til at hente den, før det er for sent.”

”Men jeg smed den væk, min Herre,” sagde Firth. ”Den er blevet skyllet væk i floden nu!”

”Du kastede den i en kammerpote. Det betyder ikke, at den har nået floden endnu.”

”Men det er meget sandsynligt!” Sagde Firth.

Gareth kunne ikke længere tåle synet af denne idiot. Han skubbede sig forbi ham og løb ud af døren.

”Jeg går med dig. Jeg kan vise dig nøjagtigt, hvor jeg kastede den i,” sagde Firth.

Gareth stoppede i gangen, vendte sig om og stirrede på Firth. Han var dækket af blod, og Gareth var forbløffet over, at vagterne ikke havde lagt mærke til noget. Det var ren held.

Firth var en større belastning end nogensinde.

”Jeg siger det kun en gang,” brummede Gareth. ”Gå tilbage til mit værelse med det samme. Skift dit tøj og brænd det. Slet alle spor af blod. Forsvind derefter fra dette slot. Bliv væk fra mig denne aften. Forstår du?”

Gareth skubbede ham tilbage, vendte sig om og løb. Han spurtede ned ad korridoren, løb ned ad spiraltrappen, niveau efter niveau, mod tjenesteboligerne. Til sidst braste han ud i

kælderer så flere tjenestefolk vendte hovederne. De var midt i at skrubbe de enorme gryder og koge spande af vand. Enorme brande brølede inde i murevne, og tjenestefolkene, der var iført plettede forklæder, badede i sved. I den fjerne ende af rummet opdagede Gareth en enorm kammerpote, hvor affald løb ned gennem skakten hvert minut. Gareth løb op til den nærmeste tjener og greb ham desperat i armen.

”Hvornår blev beholderen sidst tømt?” Spurgte Gareth.

”Det blev ført til floden for få minutter siden, min Herre.”

Gareth vendte sig og spurtede ud af rummet, ned ad slottes korridorer, op ad spiraltrappen endnu en gang og sprang ud i den kolde natteluft.

Han løb hen over græsmarken, stakåndet, mens han spurtede mod floden. Da han nærmede sig, fandt han et sted at skjule sig bag et stort træ tæt ved flodbredden. Han så to tjenere løfte den enorme jernbeholder og vippe den i flodens hastende strøm. Han holdt øje med beholderen, indtil den var vendt på hovedet, alt indholdet var blevet tømt, og de trak beholderen tilbage mod slottet.

Endelig var Gareth tilfreds. Ingen havde lagt mærke til nogen kniv. Hvor end den var, var den nu i flodens tidevand og blev vasket til anonymitet. Hvis hans far skulle dø denne aften, ville der ikke være noget bevis, der kunne lede til morderen.

Eller var der?

KAPITEL FEM

Thor fulgte Reece tæt, Krohn gik lige bag ham, mens de snoede sig gennem gangene, der ledte bagom til kongens kammer. Reece havde ført dem gennem en hemmelig dør gemt i en af stenvæggene. Nu holdt han en fakkell, mens de gik på række i de trange gange, der førte dem rundt som i en uendelig labyrint. De gik op ad en smal stentrappe, der førte til en anden gang. Efter at have drejet om et par hjørner, stod de igen foran en trappe. Thor var forundret over, hvor indviklet alle disse gange var. ”Disse gange blev indbygget i slottet for hundredevis af år siden,” forklarede Reece med en hvisken, mens de klatrede op ad trappen. ”De blev bygget af min fars oldefar, den tredje MacGil-konge. Han fik det bygget efter en belejring – det skulle fungere som en flugtvej. Ironisk nok, har vi aldrig været under belejring siden, og disse gange er ikke blevet brugt i århundreder. Jeg opdagede dem som barn. Af og til kan jeg godt lide at bruge dem til at komme rundt i slottet uden at nogen ved, hvor jeg er. Da vi var yngre, legede Gwen, Godfrey og jeg gemmeleg i disse skjulte gange. Kendrick var for gammel, og Gareth kunne ikke lide at lege med os. Ingen fakler, det var reglen. Kulsort. Det var skræmmende dengang.”

Thor forsøgte at følge med da Reece, med en forbløffende selvsikkerhed, snoede sig igennem de mange, lange gange. Det var tydeligt, at han kendte dette sted som sin egen baglomme.

”Hvordan er det overhovedet muligt, at du kan huske hvor de fører hen?” Spurgte Thor. ”Man er ensom, når man vokser op som dreng på dette slot,” fortsatte Reece, ”især når alle andre er ældre, og man er for ung til at tilslutte sig Legionen. Og der er ikke andet at lave. Jeg gjorde det til min mission at opdage selv den mindste krog på dette sted.” De drejede omkring endnu et hjørne, gik ned ad tre stentrin, gennem en smal åbning i væggen og derefter ned ad en lang trappeopgang. Til sidst stod de foran en tyk egetræsdør, der var dækket af støv. Reece lagde det ene øre mod døren og lyttede. Thor stillede sig ved siden af ham.

”Hvilken dør er dette?” Spurgte Thor

”Shhh,” sagde Reece.

Thor blev stille og lagde sit eget øre mod døren og lyttede. Krohn stod bag dem og så forvirret op.

”Det er bagdøren til min fars kammer,” hviskede Reece. ”Jeg vil gerne høre, hvem der er derinde sammen med ham.”

Thor lyttede, med bankede hjerte, til de dæmpede stemmer bag døren.

”Det lyder som om, værelset er fyldt,” sagde Reece.

Reece vendte sig og så på Thor med et alvorligt blik.

”Er du godt klar over, du går ind i en ildstorm? Hans generaler vil være der, hans råd, hans rådgivere, hans familie – alle sammen. Og jeg er sikker på, at de alle er på udkig efter dig. Hans formodede morder. Det vil være som at gå direkte ind til din egen henrettelse. Hvis min far stadig tror på, at du prøvede at myrde ham, er du færdig. Er du sikker på, at du vil det her?”

Thor sank en klump i halsen. Det var nu eller aldrig. Hans hals blev tør, da han indså, at dette var et vendepunkt i hans liv. Det ville være lette at vende om og flygte. Han kunne leve et sikkert liv et eller andet sted langt fra Kongens Hof. Eller han kunne gå gennem den dør og potentielt tilbringe resten af sit liv i fangehullet, med andre uslinge – eller endda blive henrettet. Han tog en dyb indånding og besluttede sig. Han var nødt til at se sine dæmoner i øjnene. Han kunne ikke vende tilbage til det liv, han havde haft før. Thor nikkede. Han var bange for at åbne munden, bange for, at hvis han gjorde det, ville han skifte mening. Reece nikkede anerkendende tilbage. Derefter skubbede han jerngrebet ned og lænede skulderen ind mod døren så den langsomt åbnede. Thor kneb øjnene sammen i det skarpe fakkellys, da døren åbnede. Han stod midt i kongens private kammer med Krohn og Reece ved siden af sig. Der var mindst to dusin mennesker samlet omkring kongen, der lå på sin seng. Nogle stod over ham, andre knælede ved siden af ham. Omkring kongen var hans rådgivere og generaler sammen med Argon, dronningen, Kendrick, Godfrey – endda Gwendolyn. Det var kongens dødsleje, og Thor trængte ind i denne families private anliggender, i deres sidste øjeblikke med deres kære. Stemningen i rummet var dystert, ansigterne alvorlige. MacGil lå støttet på puder, og Thor var lettet over at se, at han stadig var i live – for nu. Med det samme vendte alle sig, overrasket over at Thor og Reece pludselig var blandt dem. Thor indså, hvilket chok det måtte være – deres pludselige ankomst gennem en hemmelig dør

i stenvuren.

”Det er drengen!” Råbte nogen fra mængden, mens de pegede på Thor med hadefulde blikke. ”Det er ham, der prøvede at forgifte kongen!” Vagter nærmede sig fra alle sider. Thor vidste ikke, hvad han skulle gøre. En del af ham havde lyst til at vende sig om og flygte. Men han vidste, at han var nødt til at møde denne vrede flok, hvis han skulle få fred med kongen. Så han stod fast og forberedte sig, da flere vagter kom løbede og rakte ud for at gribe ham. Krohn stod trofast ved hans side, knurrede og advarede alle der nærmede sig. Mens Thor stod og ventede på at blive pågrebet, følte han en pludselig varme stige op inden i ham, en kraft, der bølgede gennem ham. Ufrivilligt løftede han den ene hånd og rakte en håndflade ud og rettede sin energi mod vagterne. Thor blev forbløffet, da de alle stoppede, midt i et skridt, som om de var frosne. Hans kræfter, hvad end det var, holdt dem i skak.

”Hvor vover du at snige dig her ind og bruge din trolddom, knægt!” Råbte Brom – kongens største general, og trak sit sværd. ”Var det ikke nok at prøve at dræbe vores konge?” Brom nærmede sig Thor med sit sværd. Og da han kom nærmere, følte Thor noget overvinde ham, en følelse stærkere end han nogensinde havde haft. Han lukkede øjnene og fokuserede. Han følte energien fra Broms sværd, dens form, dets metal, og på en eller anden måde blev han ét med det.

I sine tanker fik han det til at stoppe. Brom stod forbløffet tilbage – frosset på stedet.

”Argon!” Råbte Brom og snurrede rundt. ”Stop denne trolddom med det samme! Stop denne dreng!” Argon trådte ud fra mængden og sænkede langsomt sin hætte. Han stirrede tilbage på Thor med sine evigt intense og glødende øjne.

”Jeg ser ingen grund til at stoppe ham,” sagde Argon. ”Han er ikke kommet her for at gøre skade.”

”Er du gal? Han næsten dræbte vores konge!”

”Det er blot hvad du antager,” sagde Argon. ”Det er ikke det, jeg ser.”

”Lad ham være,” lød en grusom, dyb stemme.

Alle vendte sig, mens MacGil langsomt satte sig op. Han kiggede over. Han var meget svag. Det var helt tydeligt en kamp for ham at tale.

”Jeg vil se drengen. Det er ikke ham, der stak mig. Jeg så mandens ansigt, og det var ikke ham. Thor er uskyldig.”

Langsomt sænkede vagterne deres våben. Thor gav slip på sine tanker og lod dem gå. Vagterne trak sig væk og så vagtsomt på Thor, som var han fra en anden verden. De satte langsomt deres sværd tilbage i deres bæltter.

”Jeg vil se ham,” sagde MacGil. ”Alene. Forlad os. Alle sammen.”

”Min konge,” sagde Brom. ”Tror du virkelig, det er sikkert? Dig og denne dreng alene?”

”Ingen rører Thor,” sagde MacGil. ”Forlad os nu. Alle sammen. Det betyder også min familie.”

En tung stilhed sænkede sig over rummet, mens alle stirrede

på hinanden, tydeligvis usikre på, hvad de skulle gøre. Thor stod forankret på sin plads, ude af stand til at fordøje det hele.

En efter en, forlod de andre, inklusiv kongens familie, rummet. Krohn fulgte efter Reece. Kammeret, der få øjeblikke forinden havde været fyldt med mennesker, blev pludselig tomt.

Døren lukkede. Det var bare Thor og kongen. Alene i stilheden. Han kunne ikke tro det. At se MacGil ligge der, bleg og i så stor smerte, gjorde Thor mere ondt end han kunne sige. Han vidste ikke hvorfor, men det var næsten som om, en del af ham også lå dødende på den seng. Han ønskede mere end noget andet, at kongen skulle få det godt igen.

”Kom her, min dreng,” sagde MacGil svagt med hæs stemme. Blot en hvisken.

Thor sænkede hovedet og skyndte sig hen til kongens side og knælede foran ham. Kongen rakte et svagt håndled ud. Thor tog hans hånd og kyssede den i respekt.

Thor kiggede op og så MacGil smile svagt ned til ham. Thor blev overrasket over at føle varme tårer strømmende ned af sine kinder.

”Min Konge,” startede Thor ude af stand til at holde det inde længere. ”Tro mig. Jeg forgiftede Dem ikke. Jeg kendte kun til plottet fra min drøm. Fra nogle højere magter, som jeg ikke kender til. Jeg ville kun advare dig. De må tro mig.”

MacGil løftede en håndflade, og Thor blev tavs.

”Jeg tog fejl af dig,” sagde MacGil. ”Jeg skulle blive stukket ved en anden mands hånd for at indse, at det ikke var dig. Du

prøvede blot at redde mig. Tilgiv mig. Du var loyal. Måske det eneste loyale medlem i mit hof.”

”Hvor ville jeg ønske, at jeg havde taget fejl,” sagde Thor. ”Hvor ville jeg ønske, at du var i sikkerhed. At mine drømme blot var illusioner; at du aldrig blev forsøgt myrdet. Måske tog jeg fejl. Måske overlever du.”

MacGil rystede på hovedet.

”Min tid er kommet,” sagde han til Thor.

Thor sank. Han håbede, at det ikke var sandt, men fornemmede at det var.

”Ved du, hvem der udførte denne forfærdelige handling, min Herre?” Thor stillede spørgsmålet, der havde brændt i hans tanker, siden drømmen. Han kunne ikke forestille sig, hvem der ville dræbe kongen, eller hvorfor.

MacGil kiggede op i loftet og Thor kunne se han tænkte så det bragede.

”Jeg så hans ansigt. Det var et ansigt, jeg kender. Men af en eller anden grund, kan jeg ikke placere det.” Kongen vendte sig og så direkte på Thor.

”Det betyder ikke noget nu. Min tid er kommet. Om det var ved hans hånd eller en anden, er slutningen stadig den samme. Hvad der betyder noget nu,” sagde han, og greb Thors håndled med en styrke, der overraskede ham, ”er hvad der sker, når jeg er væk. Vores kongerige vil snart være et rige uden en konge.”

MacGil kiggede på Thor med en intensitet, som Thor ikke forstod. Thor vidste ikke præcist, hvad han sagde – eller hvad han

krævede. Thor ville spørge. Men han kunne se, hvor svært det var for MacGil at få vejret, og ville ikke risikere at afbryde ham.

”Argon havde ret i forhold til dig,” sagde han og gav langsomt slap på Thors håndled. ”Din skæbne er langt større end min.” Thor følte et elektrisk stød gå gennem sin krop ved kongens ord. Hans skæbne? Større end kongens?

Blot tanken om at kongen havde gidet at diskutere Thors skæbne med Argon, var mere end Thor kunne fatte. Og det faktum at Argon havde sagt, at Thors skæbne var større end kongens – hvad kunne han mene med det? Snakkede MacGil blot i tåger i sine sidste øjeblikke?

”Jeg valgte dig...Jeg bragte dig ind i min familie af en grund. Ved du, hvad den grund er?”

Thor rystede på hovedet og ønskede desperat at vide det.

”Ved du, hvorfor jeg ville have dig, kun dig, her i mine sidste øjeblikke?”

”Jeg er ked af det, min Herre,” sagde han og rystede på hovedet. ”Jeg ved ikke.”

MacGil smilede svagt, da hans øjne langsomt begyndte at lukke i.

”Der er et fantastisk land langt her fra. Hinsides de Vildes rige. Endda hinsides Dragenes land. Druidernes land. Hvor din mor er fra. Du skal tage dertil for at søge svarene.”

MacGils øjne åbnede vidt, og han stirrede på Thor med en intensitet, som Thor ikke kunne forstå.

”Vores rige afhænger af det,” tilføjede han. ”Du er ikke som

de andre. Du er speciel. Vores rige vil aldrig hvile, før du forstår, hvem du er.”

MacGils øjne lukkede, og hans vejrtrækning blev langsomer. Med hvert åndedrag slap MacGil et lille gisp. Hans greb om Thors håndled blev langsomt svækket, og Thor kunne mærke tårerne fylde hans øjne op igen.

Thors tanker snurrede. Han forsøgte at finde hoved og hale i alt det, konge havde sagt. Han kunne ikke koncentrere sig. Havde han virkelig hørt rigtigt?

MacGil begyndte at hviske noget, men det var så lavt, Thor knap nok kunne høre det. Thor lænede sig tættere på og lagde øret helt ind til MacGils læber.

Kongen løftede hovedet en sidste gang og sagde med sine sidste kræfter: ”Hævn mig.”

Pludselig stivnede MacGil. I et par øjeblikke lå han der, inden hans hoved rullede til siden med øjnene vidt åbne. Frosset. Død. ”NEJ!” Græd Thor.

Hans jamren må have været høj nok til at vagterne kunne høre ham, for et øjeblik senere hørte han døren åbne bag sig, hørte postyret fra snesevis af mennesker, der skyndte sig ind i rummet. I Thors bevidsthed forstod han, at der var bevægelse rundt omkring ham. Han hørte svagt, at slotskløkkerne ringede igen og igen. Klokkernes ringen matchede blodet der pumpede i hans tindinger. Men det hele blev sløret, da rummet, øjeblikke senere, snurrede for øjnene af ham.

Thor besvimede, kollapsede og ramte det kolde stengulv.

KAPITEL SEKS

Et vindstød kærtegnede Gareths ansigt. Han så op på det blege lys fra den første sol, der steg til vejrs, mens han blinkende tårer tilbage. Det var daggry, og alligevel var der, på dette fjerntliggende sted her på kanten af Kolvianske Klipper, allerede samlet hundredevis af mennesker. Kongens familie, venner og nære kongelige undersåtter stod tæt samlet for at deltage i begravelsen. På den anden side af dem, tilbageholdt af en hær af soldater, kunne Gareth se masserne strømme ind, tusinder af mennesker kiggede på, på afstand. Sorgen i deres ansigter var ægte. Hans far var elsket, det var der ingen tvivl om. Gareth stod sammen med resten af den nærmeste familie i en halvcirkel omkring sin fars krop. Kisten stod på planker over et hul i jorden, reb omkring den og ventede på at blive sænket i jorden. Argon stod foran mængden. Han var iført skarlagensrøde klæder, som kun var forbeholdt begravelser. Hans udtryk var uransageligt, mens han kiggede ned på kongens krop. Hætten dækkede det meste af hans ansigt.

Gareth prøvede desperat at analysere dette ansigt for at regne ud, hvor meget Argon vidste. Vidste Argon, at han myrdede sin far? Hvis ja, ville han fortælle det til de andre – eller lade skæbnen spille sig ud?

Til Gareths uheld, var den irriterende dreng, Thor, blevet erklæret uskyldig. Han kunne tydeligvis ikke have myrdet

kongen, mens han sad i fangehullet. For ikke at nævne at hans far selv havde fortalt de andre, at Thor var uskyldig. Hvilket kun gjorde tingene værre for Gareth. Der var allerede blevet nedsat et råd for at undersøge sagen og hver eneste lille detalje omkring hans mord. Gareths hjerte bankede i brystet, da han stod sammen med de andre og stirrede på kongens lig, der skulle sænkes ned i jorden. Han ønskede at blive begravet med det. Det var kun et spørgsmål om tid, før sporene førte til Firth – og når det skete, ville Gareth ryge ned sammen med ham. Han var nødt til at handle hurtigt for at aflede opmærksomheden, for at placere mistanken på en anden. Gareth spekulerede på, om menneskerne omkring ham mistænkte ham. Han var sandsynligvis bare paranoid, og da han undersøgte ansigterne, var der ingen der så på ham. Der stod hans brødre, Reece, Godfrey og Kendrick; hans søster Gwendolyn; og hans mor, hendes ansigt i stor sorg. Hun så nærmest katatonisk ud. Faktisk, siden hans fars død, havde hun været en anden person. Hun var knap nok i stand til at tale. Han havde hørt, at da hun modtog nyheden, var der sket noget inden i hende – en slags lammelse. Halvdelen af hendes ansigt var frosset; da hun åbnede munden, kom ordene for langsomt ud. Gareth undersøgte ansigterne på kongens råd bag hende – hovedgeneral, Brom og legionens overhoved, Kolk, stod forrest. Bag dem stod den uendelige gruppe af kongelige rådgivere.

De havde alle et påtaget udtryk af sorg. Men Gareth vidste bedre. Han vidste, at alle disse mennesker, alle rådsmedlemmer

og rådgivere og generaler og alle adelige og herrer bag dem, næppe bekymrede sig det mindste om hans far. Han genkendte ambitionen i deres ansigter. Det var begær – begæret efter magt. Mens de hver især stirrede ned på kongens lig, fornemmede han, at de alle spekulerede på, hvem der ville være den næste til at indtage tronen. Det var dér Gareths tanker lå. Hvad ville der ske i kølvandet på en sådan et kaotisk mordattentat? Hvis det var foregået rent og enkelt, og skylden var landet på en anden, ville Gareths plan have været perfekt – tronen ville falde til ham. Han var trods alt den førstefødte, legitime søn. Hans fars ønske havde været at give kongedømmet videre til Gwendolyn, men der havde ikke været nogle til stede på dette møde foruden hans søskende, og hans ønske blev aldrig stadfæstet. Gareth kendte rådet og vidste, hvor alvorligt de tog loven. Uden en stadfæstelse kunne hans søster ikke regere.

Hvilket igen førte tilbage til ham. Hvis processen gik på behørig vis – og Gareth var fast besluttet på at sørge for, at den ville – ville tronen skulle falde til ham. Det var loven. Hans søskende ville alle kæmpe imod ham. Det var han ikke i tvivl om. De ville huske tilbage på mødet med deres far og ville alle insistere på, at Gwendolyn skulle herske. Kendrick ville ikke forsøge at tage magten selv. Han var for godhjertet og ærlig. Godfrey var apatisk. Reece var for ung. Gwendolyn var hans eneste virkelige trussel. Men Gareth var optimistisk. Han troede ikke på, at rådet var klar til at en kvinde – langt mindre en teenagepige – skulle regere Ringen. Og uden en stadfæstelse

fra kongen, havde de den perfekte undskyldning for at springe hende over i overvejelserne. I Gareths optik, var den eneste virkelige trussel tilbage, Kendrick. Når alt kommer til alt, var Gareth hadet af befolkningen, mens Kendrick var højtelsket og beundret blandt de almindelige mænd og blandt soldaterne. Omstændighederne taget i betragtning, var der altid en chance for, at rådet ville overdrage tronen til Kendrick. Jo før Gareth kunne overtage magten, jo før kunne han bruge sin magt til at slå Kendrick ned. Gareth følte et træk i hånden og kiggede og opdagede at det tykke reb brændte i hans håndflade. Han opdagede, at de var begyndt at sænke hans fars kiste. Han så sig omkring og så sine andre søskende, som hver især holdt et reb som han, der sænkede kisten langsomt ned i jorden. Gareths ende tippede, da han sænkede rebet for sent i forhold til de andre, og han rakte hånden ud og greb rebet med sin anden hånd, indtil det endelig udlignede sig. Det var ironisk: selv i døden kunne han ikke behage sin far. I det fjerne kunne de høre slotsklokkerne ringe, og Argon trådte frem og løftede hånden. ”Itso ominus domi ko resepia...”

Han talte Ringens gamle, glemte sprog. Det kongelige sprog, der var blevet brugt af hans forfædre i tusind år. Det var et sprog, Gareths private undervisere havde undervist ham i som dreng – og et sprog, han ville få brug for, når han overtog sine kongelige pligter. Argon stoppede pludselig, så op og stirrede direkte på Gareth. Det sendte kuldegysninger ned ad Gareths rygsøjle, da Argons kraftfulde øjne syntes at brænde lige gennem

ham. Gareth's ansigt blev ildrødt. Han spekulerede på, om hele kongeriget fulgte med, og om nogen vidste, hvad det betød. I det blik følte han, at Argon kendte til hans gerninger. Men Argon var mystisk og han nægtede at blive involveret i de menneskelige skæbner. Ville han forblive stille?

”Kong MacGil var en god konge. En retfærdig konge,” sagde Argon langsomt med en dyb og ærlig stemme. ”Han bragte stolthed og ære til sine forfædre og rigdom og fred til dette rige, større end hvad vi nogensinde har kendt. Hans liv blev taget for tidligt, som Gud ville have det. Men han efterlader en dyb og rig arv. Nu er det op til os at løfte denne arv.”

Argon stoppede op.

”Vores kongerige, Ringen, er omgivet af dybe og ildevarslende trusler – fra alle sider. På den anden side af Kløften, der kun er beskyttet af vores energiskjold, ligger en nation af vilde dyr og skabninger, der ville rive os fra hinanden. Inden i vores Ring, på den anden side af højlandet, ligger en klan, der ønsker at skade os. Vi lever i uovertruffen velstand og fred; og alligevel er vores sikkerhed flygtig.” Argon holdt en pause.

”Hvorfor tager guderne nogen fra os i deres velmagtsdage – en god og klog og retfærdig konge? Hvorfor var det hans skæbne at blive myrdet på denne måde? Vi er alle blot bønder. Dukker i skæbnens spil.

På trods af vores stærke kræfter, kan vi stadig havne under jorden. Spørgsmålet, vi skal stille os selv er ikke, hvad vi stræber efter – men hvem vi stræber efter at være.”

Argon sænkede hovedet, og Gareth mærkede hvordan håndfladerne brændte, da de sænkede kisten hele vejen, og den endelig ramte jorden med et lille bump.

”NEJ!” Lød et skrig.

Det var Gwendolyn. Hun løb hysterisk hen mod kanten af graven, som for at kaste sig i sammen med deres far. Reece løb frem og greb hende og holdt hende tilbage. Kendrick trådte frem for at hjælpe. Men Gareth følte ingen sympati for hende. Han følte sig snarere truet. Hvis hun ønskede at være begravet under jorden, kunne han godt arrangere det.

Det kunne han uden problemer.

*

Thor stod blot få meter væk fra kong MacGils lig, da han så, at han blev sænket ned i jorden og følte sig overvældet af synet. På kanten af kongeriget, på den højeste klippe, havde kongen valgt at blive begravet. Det var et spektakulært sted, et højt sted, der så ud til at nå op i skyerne. Skyerne blev lyst op af orange, grønne, gule og pink farver, da den første sol kravlede højere på himlen. Men dagen var dækket af en tåge, der ikke ville løfte sig, som om selv kongeriget sørgede. Krohn klynkede ved siden af Thor. Han hørte et skrig og så op og fik øje på Estopheles, der cirklede højt ovenover og så ned på dem. Thor var stadig målløs. Han kunne ikke tro, hvad der var sket de sidste par dage. At han stod her, midt i kongefamilien, og så på denne mand, han så hurtigt var kommet til at elske som en far, blev sænket ned i jorden. Det hele var uvirkeligt. Han havde knapt nok lært ham at kende. Den

første mand, der nogensinde havde været som en rigtig far, og nu blev han taget væk fra ham. Thor kunne ikke holde op med at tænke på kongens sidste ord: Du er ikke som de andre. Du er speciel. Og indtil du forstår, hvem du er, vil vores rige aldrig hvile. Hvad mente kongen med det? Hvem var han? Hvordan var han speciel? Hvordan vidste kongen det? Hvad havde rigets skæbne med Thor at gøre? Havde kongen bare været forvirret?

Der er et fantastisk land langt her fra. Hinsides Imperiet. Endda hinsides Dragenes land. Druidernes land. Hvor din mor er fra. Du skal tage dertil for at søge svarene.

Hvordan havde MacGil kendt til Thors mor? Hvordan havde han vidst, hvor hun boede? Og hvilken slags svar havde hun? Thor havde altid antaget, at hun var død – tanken om at hun kunne være i live, vækkede noget i ham. Han følte sig mere bestemt end nogensinde for at opsøge hende, han måtte finde hende. Finde svarene, finde ud af, hvem han var, og hvorfor han var speciel.

Mens klokkerne ringede, og MacGils lig blev sænket, undrede Thor sig over de grusomme handlinger og skæbner. Hvorfor havde han fået lov til at se fremtiden, se denne store mand blive dræbt – men uden at kunne gøre noget ved det? På en måde ønskede han, at han aldrig havde set noget af dette, aldrig havde vidst på forhånd, hvad der ville ske. Han ønskede, at han blot havde været en uskyldig tilskuer som resten, der bare vågnede op en dag og hørte, at kongen var død. Nu følte han, han var en del af det. På en eller anden måde følte han sig skyldig, som om han

skulle have gjort mere.

Thor spekulerede på, hvad der ville ske med kongeriget nu. Det var et kongerige uden en konge. Hvem ville regere? Ville det være, som alle spekulerede, Gareth? Thor kunne ikke forestille sig noget værre.

Thor lod blikket vandre over menneskemængden, der var mødt op for at sørge over deres konge. Så ansigterne på samtlige af Rigets adelige, der var samlet her fra alle hjørner af kongeriget. Reece havde fortalt ham, de alle var magtfulde mænd i et rastløst rige. Han kunne ikke lade være med at undre sig over, hvem morderen kunne være. Den dag syntes alle at være under mistanke. Alle disse mænd ville kæmpe for magten. Ville kongeriget blive splittet? Ville deres styrker komme til at ligge i strid med hinanden? Hvad ville hans egen skæbne være? Og hvad med Legionen? Ville den blive opløst? Ville hæren opløses? Ville The Silver gøre oprør, hvis Gareth blev udnævnt til konge? Og efter alt der var sket, ville de andre virkelig tro, at Thor var uskyldig? Ville han blive tvunget til at vende tilbage til sin landsby?

Han håbede inderligt, det ikke ville ske. Han var kommet til at holde af alt, hvad han havde her. Han ønskede mere end noget andet at blive her, blive i Legionen. Han ville bare have, at alt skulle blive som det var, at intet skulle ændre sig. For blot få dage side, havde kongeriget virket så velstående, så permanent. Han havde troet, at MacGil ville regere for evigt. Hvis noget så sikkert – så stabilt, pludselig kunne kollapse – hvilket håb var

der så tilbage for resten af dem? Intet føltes længere permanent for Thor.

Thors hjerte var blevet knust i tusind stykker, da han så Gwendolyn forsøge at hoppe ned i graven sammen med sin far. Mens Reece havde holdt hende tilbage, var ledsagerne kommet frem og begyndt at skovle jord ned i graven, mens Argon fortsatte sin ceremonielle sang. En sky passerede på himlen og blottede den første sol et øjeblik, og Thor følte en kold vind suse igennem mængden på denne, ellers lune, sommerdag. Han hørte en piben og så Krohn sidde ved hans fødder og kigge op på ham.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.